

Négy eljövétel – 2: A szabadulás napja

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Ézsaiás próféta 43. fejezetének az elsőtől a 3., valamint a 11.-től a 13. verseiben a következőképpen: "De most így szól az Úr, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselőd meg, a láng nem éget meg téged. Mert én, az Úr vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód! -- Én, én vagyok az Úr, rajtam kívül nincs szabadító. Én mondtam meg, hogy megszabadítalak, én hirdettem, nem valami idegen isten. Ti vagytok a tanúim – így szól az Úr –, hogy én Isten vagyok. Ezután is csak én leszek! Nincs, aki kezemből kiragadjon, ha én cselekszem, ki másíthatja meg?" – Szabadító Krisztusunk! Bizony, mi nem szabadulni, hanem félni szoktunk. Félnünk mindentől, ami jóval tágasabb, jóval ismeretlenebb, mint a mi "kedves", jól megismert megköztözöttségeink. Az az igazság Urunk, hogy mi megszerettük ezt a börtöncellát, amiben élünk. Félnünk kimenni az ajtón, akármilyen tágra is nyitod te azt. Kérjük Urunk, add meg nekünk a vágyat arra, hogy változzunk. Mutasd meg nekünk Urunk azt az igazi és teljes életet, amelyben Téged követve személy szerinti része lesz bármelyikünknek, és amely – örök! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Aki hallotta a múlt vasárnapi igehirdetést, egy egészen paradicsomi világba került.** Csak el kell indulni Jézus után, és attól kezdve az élet csudíj lesz. Öröm lesz majd öröm hátán; egymáson fog tornyosulni a hókifli meg a beigli, és minden sütiben a legkedvesebb dolgaink lesznek a töltelék. Megtaláljuk a helyünket, győzünk, és nem marad más dolgunk, semmint lubickolni az örök életben. Kár, hogy Berci, nem voltál eléggé észnél, és nem mondtad azt, hogy ez az egész így, ahogyan van: -- képtelenség. Mert igazad lett volna! Mert **Jézus követése azért messze nem ilyen egyszerű.** Mi lenne az értéke az üdvösségnek, ha nem kellene érte szenvedni semmit? Mi értelme lenne a feltámadásnak, ha nem lenne előtte halál? **Ma és a következő vasárnap a Jézus után haladás nehézségeiről lesz szó.** Ma arról fogunk együtt gondolkodni, hogy amilyen egyszerűnek látszik megszabadulni mindattól, ami gond és baj, olyan nehéz is ez. A jövő héten pedig arról lesz szó, hogy hányszor kell mindent újra és újra elkezdni.

Mondtam már néhányszor, de hadd idézzem fel ismét: **az advent nemcsak örömteli várakozás, hanem a múltam, az év áttekintésére, és a változásra hívó figyelmeztetés is.** Ezért lila a szószék színe.

A mai igénk azzal kezdődik, hogy **Isten így szól hozzád kedves testvérem, személy szerint: **NE FÉLJ!**** Ez a Jézus által is nagyon sokszor használt köszöntés nem egy „Hello, how are you?” – *bibliai nyelvezetben*. Ez a két szó – vérezen komoly. Mert **mi bizony: félnünk. Mitől félnünk? Mindentől, ami új.** Itt szól közbe Berci: „*Ahogy itt hallgatlak Péter, úgy gondolom, hogy te már egy kicsit megöregedtél... HOL látsz te itt bárkit, aki fél az újtól?*” Köszönöm Berci az őszinte szavaidat. Csak remélni tudom, hogy te is egy gyökeresen új életet fogsz kezdeni majd hatvan évesen. **Igazad van: mi valóban azt hisszük, hogy minden percben újat akarunk.** Csakhogy ebből a mondatból, nem az új-on van a hangsúly a mi esetünkben, hanem az akarunk-on. Mi azt és csak azt az újat akarjuk, amit MI akarunk. Mi nem aszerint méricskéljük az újat, hogy az mennyire lódít ki minket az addigi életünkéből, hanem a szerint, hogy mennyire illik nagy kényelmesen bele az addigi életünkbe. **Mi nem élet-változást, hanem kicsike, kényelmes élet-színesítGETéseket akarunk.**

Képzeld el a jelenetet. Ott áll előttünk Jézus. És megszólal. Nagyon jól tudjuk azt, hogyha Jézus megszólal a mi életünkben, akkor a mi életünk nem folydogálhat tovább ugyanabban a mederben, mint ahol addig folyt. Hogy akkor új útra, addig járatlan útra, a Jézus útjára kell lépnünk. És azt is nagyon jól tudjuk, hogy a Jézus útja nem lesz olyan nagyon egyszerű... Ezért félünk. DE. **Jézus szava teremő szó. Azaz azzal, hogy kimondja: „NE FÉLJ” azonnal és rögtön megteremti benned azt az állapotot, hogy NEM FÉLSZ.** És együtt kiáltasz fel Ézsaiással: „Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az Úr, megszabadított engem” (Ézs 12,2). Látom az arcodon Berci, hogy megint baj van. „*Hogyan jön ide az múlt időben, hogy ’megszabadított engem’, amikor még el sem kezdte?*” Úgy, hogy már elkezdte. Megváltott Berci – Téged személy szerint, a neveden szólított... és ezzel Berci, akarod-vagy-sem, már az Övé vagy. Megkaptad a mindenséget. Tied az egész világegyetem. Ezzel az Úr már be is fejezte a te szabadításodat (Nagypénteken, a kereszten). Csak te még nem vetted észre. Ez a mai nap arra is való, hogy erre rádöbbenj.

Mi mindenkől szabadít meg minket az Úr? Hallottuk az oltár előtti igében: **a – vakságból.** **Látni** fogjuk az Urat, ahogyan ott áll előttünk. Látni fogjuk mindazt, ami nem jó a mi életünkben, amiből szabadulnunk kellene. Az igeszakaszunkban kétszer is elismétli Isten: „Én, én vagyok az Úr, rajtam kívül nincs szabadító” (Ézs 43,11). Itt a kétszeres én mindkét esetben az az „anoki”, amely a héberben nagyon ritkán fordul elő, és azt jelenti, hogy Isten az ő teljességében ott áll, és teremt. Most kétszeresen is ott áll előtted és teremt. Belőled – új embert. Belőled – szabad embert. „Megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1).

Annvi minden tud minket megkötni, kedves testvéreim. Majd úgy negyven-hatvan éves korotokra fogtok igazán rájönni arra, hogy mennyi minden (*és a listának még akkor sem lesz vége...*). Csak három példát mondok ma. **Első. Rengeteg olyan családi mintát cipelünk magunkkal,** amelyek irányba állítanak minket. És bizony sokszor rossz irányba... Vert az apám? Megesküdtem magamnak már kamaszkoromban, hogy én ezt soha nem fogom megtenni senkivel. Aztán beért a dackorszakba a kisfiam, és durr, bekevertem neki egy pofont. **Második. Rengeteg trauma emléke él bennünk.** Ezek olyanok az agyunkban, mint egy nagy gödör. Ha csak a közelébe kerülnek a gondolataink, akkor – *mint egy billiárdgolyó – zutty,* beleesnek. Ezért aztán az ilyen traumáknak még a távoli közelségébe sem merészkedünk soha. Minden traumánk egy egész országot tilt le a gondolkodásunkban és az érzéseinkben. **Harmadik. Borzalmasan sok kisebbrendűségi érzés van bennünk.** A nővérem mindig jobb volt nálam... Az öcsémet mindig jobban szerették... Apának soha nem volt elég jó az, amit elértem... Anyám világhírű szeretett volna lenni, de feláldozta értünk, a gyerekeiért az életét. Így aztán tőlünk várta el, hogy világhírűek legyünk – helyette. Ezt sose mondta ki, de mindig ott volt a levegőben...

Borzalmas terhek ezek. Kézzelel-lábbal védekezünk ellenük. Hallottuk az egyik testvérünk védekező csomagját: sikerfogócska, tüütüke, cigihalmok, kiugrás a harmadikról, túladagolt nyugtató alkohollal keverve. De hallottuk azt is, hogy Isten megállt a testvérünk előtt és így szólt: „Megváltottalak, a neveden szólítottalak, enyém vagy”. És a siker-tüütüke-cigi-öngyilkosság folyamának – vége szakadt. Azonnal. Ott. Helyben. Folytatás nélkül. Helyettük jött az öröm és a béke. És hallottuk a jelmondatot is: „A legnagyobb télben tanultam meg végre, hogy egy le-gyöz.-he-tet-len nyár lakozik bennem.” Ez a legyőzhetetlen nyár, kedves testvéreim – a Krisztus.

Az előbb énekeltük: Ó jöjj, ó jöjj Immánuel, Hadd szabaduljon Izráel! (Ahol az Immánuel a magyar jelentése szerint: „Velünk az Isten”). Ezért a testvérünkért többen imádkoztunk így a mélypontján. És Immánuel – eljött. Izráel – a mi testvérünk – megszabadult. „Én, én vagyok az Úr, rajtam kívül nincs szabadító” (Ézs 43,11). Mert bármely nap karácsony lehet a mi életünkben. Mert bármely nap megszülethet bennünk is a – Krisztus.

Az Úrtól tanult imádságunk utolsó (és ezzel akár a legfontosabb) kérése: szabadíts meg a gonosztól. Pál apostol így kiált fel a Rómaiakhoz írott levelében: „gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint – DE... tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével. Én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” És így felel rá: A mi Urunk, Jézus Krisztus (Róm 7,22-26). Kedves Testvéreim! Nincs olyan reménytelen helyzet, amelyből ne lenne szabadulás a Jézus által.

Itt fordul meg az igehirdetés elején hallott mondat: **az advent nemcsak a múltam, az év áttekintésére és a változásra hívó figyelmeztetés, hanem – örömteli várakozás is.** Mire vársz ilyenkor örömmel? Jézusra! Arra, hogy jelenjen meg Jézus a te életedben is ugyanúgy, mint Názáretben. És akkor Jézus téged fog a neveden szólítani és neked fogja meghirdetni az Úr kedves esztendejét. Te leszel az, akinek minden adósságát és minden megkötöttségét elengedik. Ha hittel várod, akkor ma fog beteljesedni ez az írás a füled hallatára. És rád is igaz lesz a hónap igéje Malakiás könyvéből: fölragyog rád az igazság napja, és sugarai gyógyulást hoznak neked (Mal 3,20). Örvendezve fogsz vizet merni a szabadulás forrásából (Ézs 12,3), amely az örök életre buzgó víz forrásává lesz benned (Jn 7,38). Az előbb énekeltük: „Ó jöjj, Kulcs Dávid törzséből, a mennynek kapuját nyisd föl!” (*Áldásra emelt kézzel*) Nyíljon meg a menny kapuja már itt e földi örök életben a számodra ezen az adventen! **Jövel Urunk Jézus! Ámen.**